

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВХОДЖЕННЯ УКРАЇНИ ДО ЄС

Політика України щодо розбудови відносин з Європейським Союзом на сьогоднішній день впроваджується на основі Закону України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» № 2411-VI від 1 липня 2010 року. Відповідно до статті 11 даного Закону однією з основоположних засад зовнішньої політики України є «забезпечення інтеграції України в європейський політичний, економічний, правовий простір з метою набуття членства в ЄС». Разом з цим намір України розбудовувати відносини з ЄС на принципах інтеграції був проголошений набагато раніше. Так, у Постанові Верховної Ради України від 2 липня 1993 року «Про основні напрями зовнішньої політики України» Україна вперше заявила про власні євроінтеграційні прагнення. У документі закріплювалося, що «перспективною метою української зовнішньої політики є членство України в Європейських Співтовариствах за умови, що це не шкодитиме її національним інтересам. З метою підтримання стабільних відносин з Європейськими Співтовариствами Україна укладе з ними Угоду про

¹ Студентка 5 курсу Інституту підготовки кадрів для органів юстиції України Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

партнерство і співробітництво, реалізація якої стане першим етапом просування до асоційованого, а згодом – до повного її членства у цій організації» [4]. Основною проблемою зовнішньоекономічної інтеграції є те, що за 18 років незалежності Україною були зроблені перші, здавалося б успішні кроки в напрямку євроінтеграції, але вже в 2004 році стало зрозуміло, що інтеграційний процес не буде таким простим і передбачуваним, яким він до цього представлявся ряду українських політиків.

Сьогодні в умовах глобалізації і інтеграційних процесів у світі Україна не повинна залишатися поза Європейським Союзом та бути просто пасивним спостерігачем політичних і економічних рішень, які будуть стосуватись і нашої країни безпосередньо та на які ми не будемо мати жодного впливу. Так першочергові пріоритети становлення та розвитку України як члена європейської сім'ї визначено Стратегією сталого розвитку «Україна-2020», схваленою Указом Президента України № 5/2015 від 12 січня 2015 року. У Документі зазначено, що ратифікувавши Угоду про асоціацію між Україною та ЄС, Україна отримала інструмент для внутрішніх перетворень, а виконання вимог цієї Угоди дає можливість Україні в подальшому стати повноцінним членом ЄС. Але Угода про асоціацію між Україною та ЄС взагалі нічого не каже щодо членства України у Європейському Союзі, та навіть про перспективи членства також. Тому казати, що Україна виконавши вимоги даної Угоди стане членом ЄС буде недоречно. Проте на прес-конференції «Стратегія-2020», яка відбулася 25 вересня 2014 року Президент України Петро Порошенко зазначив, що «Метою наших амбітних реформ є досягнення європейських стандартів життя і підготування до того, щоб у двадцятому році подати заявку на членство в ЄС». Звичайно ж, що членство в ЄС дає можливість для кращого економічного розвитку, а відкриття ринків – це як більший експорт, що дає нарощування виробництва, а отже і створює нові робочі місця, так і більший імпорт, що також має свою перевагу, адже росте конкуренція, а тому ціни знижуються, а якість підвищується.

Незважаючи на численні економічні та політичні проблеми, які підсилені економічною кризою держави, Україна все ж таки намагається втілити в життя власну зовнішньоекономічну стратегію, основою якої є європейський вибір, перспективна мета входження до ЄС, а також розвиток двосторонніх економічних відносин із Францією, Італією, Німеччиною та з іншими державами-учасницями. А тому казати про те, що зміни в нашій державі не відбуваються неправильно, адже ми можемо

вбачати це у низці змін в нормативно-правовому просторі, прийнятті Концепцій та Стратегій, що включають у себе плани розвитку, реформи та зміни як на рівні окремих адміністративно-територіальних одиниць, так і на рівні, безперечно, всієї держави. Але, сьогодні можемо спостерігати те, що даних змін недостатньо для формування України як сталої розвинутої європейської держави.

Не можна не зупинитися на питання безпосередньо правової інтеграції. Ефективність правової інтеграції залежить від заходів та способів, які використовують держави на різних її стадіях. До них, зокрема, можна віднести створення демократичних засад розвитку суспільства, формування правової держави, а також суспільної правосвідомості відповідно до основних принципів європейського права [3, с.146]. Слід зазначити те, що неузгодженість, недосконалість та нелогічність нормативного матеріалу всередині системи права держави негативно впливає на практично усі суспільні процеси, які і без цього перебувають на етапі докорінних змін. Прогалини в праві та правові колізії створюють лише перешкоди для розвитку та стабілізації в усіх сферах життя громадян держави, вони також створюють сприятливе середовище для розвитку нігілістичних настроїв в суспільстві та формуванню недовіри соціуму, призводять до виникнення деструктивних руйнівних явищ в самій системі право.

Як висновок зазначу те, що інтеграція України до Європейського Союзу на сучасному етапі розвитку зовнішньоекономічних зв'язків потребує: досягнення відповідних якісних характеристик, макроекономічної стабілізації та підвищення ефективності економіки нашої держави; дотримання умов, необхідних для вступу до ЄС; впровадження європейських норм і стандартів в економіку, соціальну політику, освіту, науку та техніку; адаптації українського законодавства до правових норм ЄС; розвитку та поглиблення регіональної інтеграції, встановлення та поглиблення прямих контактів із державами-членами та кандидатами в члени Євросоюзу.

На нашу думку, основними стримуючими чинниками швидкої євроінтеграції України наразі можуть виступати: отримання статусу країни з ринковою економікою від самого ЄС; гармонізація законодавства України з європейськими нормами як необхідна умова створення зони вільної торгівлі, взагалі докорінна зміни нормативно-правової бази з питань розвитку економіки, зовнішньої та внутрішньої політики, можливо,

українське державне керівництво має чітко задекларувати незмінність зовнішньо-політичного курсу на євроінтеграцію, сповідувати європейські норми і стандарти життя на основі досвіду країн Центральної Європи та розвивати співпрацю із ними. Все це призведе до забезпечення динамічного внутрішнього розвитку держави та; побудування конкурентоспроможної економіки. Лише у такому разі є підстави говорити про вступ України до ЄС.

Література:

1. Закону України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» №2411-VI від 01.07.2010 року.
2. Стратегія сталого розвитку «Україна-2020», схвалена Указом Президента України №5/2015 від 12.01.2015 року.
3. Луць Л. А. Європейські міждержавні правові системи: загальнотеоретична характеристика: дис. д-ра юрид. наук: 12.00.01 // Львів, нац. ун-т ім. І. Франка. – Л., 2004. – 448 с.
4. Яковюк І. В. Європейський Союз і Україна: еволюція взаємовідносин // Вісн. Акад. прав. наук України. – 2009. – №3. – С. 14–28.

Науковий керівник: Калмикова О. С., к.ю.н., асистент кафедри міжнародного права Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого.